

'Anne Hermans' beschrijft bizarre ziekenhuiswereld van binnenuit

'Enorme strijd om gunst van specialisten'

DOOR PETRA MESSELINK

HILVERSUM - Voor veel patiënten is het herkenbaar. Artsen die je kleinerend, betuttelend of hautain behandelen. In het boek van Anne Hermans - *De co-assistent* - figureren ze ook. Hermans (een pseudoniem), in opleiding voor tropenarts, beschrijft in haar boek, dat zaterdag in het ziekenhuis in Blaricum gelanceerd werd, de ziekenhuiswereld van binnenuit.

Het is een onthutsende roman geworden, die in het verlengde ligt van de columns die Hermans voor NRC Handelsblad schreef over haar co-schappen in verschillende ziekenhuizen. Sommige mensen boezemt de realiteit die daaruit sprak, angst in. Onder anderen cabaretier Youp van 't Hek heeft er last van: „Een ontluisterende kijk in de medische wereld. Sinds ik Anne Hermans lees, durf ik niet meer ziek te worden.” Hermans lacht. „Van 't Hek geeft goed de twee kanten weer. Mensen

plaatsen artsen op een voetstuk. Artsen genieten veel vertrouwen, niemand wil geloven dat zijn dokter wel eens iets fout doet. Dat is natuurlijk volstrekt achterhaald. Statistisch gezien zorgt iedere arts er een of twee keer in zijn leven voor dat iemand overlijdt, die strikt genomen niet had hoeven overlijden. Dat is een realiteit waar je als arts mee moet leren omgaan. Maar doordat mensen zo'n hoogstaand idee hebben van het beroep arts valt de werkelijkheid ze altijd tegen. Een chagrijnige arts kan niet. Ik heb ge-

Anne Hermans (29) was een jaar arts-assistent gynaecologie op Curacao.

EIGEN FOTO

probeerd in mijn roman een reeel beeld te schetsen. De vraag is wel: wat hebben mensen het liefst? Veilig vasthouden aan de illusie dat de arts nooit fouten maakt of de realiteit kennen die wellicht wat onzeker maakt.”

„Mijn boek is zeker geen aanklacht tegen de medische wereld. Integendeel. Ik wilde laten zien dat de ziekenhuiswereld niet hoogstaander is dan een andere beroepsgroep en dat dat beslist niet verwerpelijk is. Doel was niet om medische mistanden te beschrijven, maar om de omgangsvormen ter discussie te

stellen. Ik merkte zelf dat ik in het begin van mijn co-schappen alleen maar bezig was met observeren. Waarom reageert een arts zo raar op die situatie? Naarmate ik langer meedraaide, ontdekte ik waarom er op een bepaalde manier gereageerd wordt. Het was fascinerend. Ik hield geen dagboek bij, maar als ik thuiskwam en ik zat nog helemaal vol van een voorval, dan ramde ik dat eruit op mijn computer.”

„De NRC-columns zijn waar-gebeurde verhalen, in het boek voeg ik dingen samen. Zo werk-

te ik in de tijd dat ik het boek schreef in ziekenhuis Gooi Noord in Blaricum. De twee chirurgen die ik in het boek beschrijf, zijn samengesteld uit de vijf chirurgen met wie ik werkte tijdens mijn co-schappen en de zeven chirurgen met wie ik in Blaricum werkte. Je kunt er dus niet een specifieke chirurg uithalen. Wat wel echt Goois was, is de scène in mijn boek waar een radiologe wordt gebeld voor een hersenscan. „Ik maak even mijn holes af”, was haar reactie. „Ik kom er zo aan.”

Hermans koos ervoor om het

boek in romanvorm te laten uitgeven. „Ik heb mijn ervaringen en die van andere co's erin verwerkt. Puur voor de leesbaarheid heb ik er een roman van gemaakt. Dat hield onder meer in dat ik er liefde in moest verwerken. Het verhaal van de hoofdpersoon Elin Dekkers is niet mijn verhaal, ik zou niet graag mijn liefdesleven aan de hele wereld bekendmaken. Als ik puur mijn eigen verhaal zou vertellen, zou het twintig keer zo saai zijn. De hoofdpersoon maakt diepere crises mee dan ik. Maar daardoor wordt het verhaal wel spannender. Wat wel echt is, is de strijd om de gunsten van de specialisten. Je studeert vier jaar met elkaar en hebt het gezellig en leuk. En als je dan met elkaar in het ziekenhuis aan het werk gaat, word je opeens concurrenten. Je wilt allemaal in een goed blaadje komen bij de specialisten. Het gaat tenslotte om opleidingsplaatsen. Het heeft erg lang voor mij geduurd om mijn weg daarin te vinden. Ook ik liet me erdoor opfokken.”

Hermans is na haar co-schappen als arts-assistent ruim een jaar werkzaam geweest op de afdeling chirurgie van het ziekenhuis in Blaricum. „Ik heb daar een enorm leuk jaar gehad.” De 29-jarige arts is na een jaar arts-assistentenschap gynaecologie op Curacao terug in Nederland.

Binnenkort begint ze aan het laatste deel van haar opleiding tot tropenarts in het Tropeninstituut in Amsterdam.